

liefdesroman

Suzanne Peters
DUBBELDATE_

ELLESSY
RELAX

Suzanne Peters

DUBBELDATE

[Uitgeverij De Rode Kamer | Haarlem](#)

Introductie

Naomi is in de wolken wanneer ze Sander ontmoet via een datingsite. In het echt is hij nog leuker en aardiger dan ze zich had voorgesteld en het klikt meteen. Naomi is dol op hem. Als ook haar moeder de man van haar dromen ontmoet, wordt er al snel gepraat over een dubbeldate. Naomi kan niet wachten! Ze weet zeker dat haar moeder en Sander het goed met elkaar kunnen vinden. Het lijkt er echter op dat Sander niet zit te wachten op een ontmoeting met zijn nieuwe schoonmoeder. Wat is er aan de hand en wat heeft hij voor Naomi te verbergen?

Dubbedate is een eigentijdse mooie liefdesroman met internetdaten als actueel thema en verschijnt in de serie Ellessy Relax, een reeks van ontspannende hedendaagse familie- en liefdesromans, bestemd voor een breed vrouwelijk lezerspubliek van alle leeftijden!

Suzanne Peters (1985) en woonachtig te Zutphen heeft honderden informatieve teksten geschreven voor diverse websites. Ook schrijft ze voor uitgeverij Ellessy diverse delen voor de educatieve jeudboekenserie WWW. Dit is haar zesde feelgood-roman.

1

Naomi liep de hal van het treinstation in. Het was er behoorlijk druk. Als ze hem maar zou herkennen! Ze liep richting de afgesproken plek en keek wat ongemakkelijk om zich heen.

Het was de eerste keer dat ze een afspraak had gemaakt met iemand die ze alleen van het internet kende. De afgelopen weken had ze veel met hem gechat en gemaïld. Hij was wel een stuk ouder dan zij. Zij was 28 en hij ruim tien jaar ouder, 39, maar dat zag ze niet als een probleem. Nee, Sander was vooral heel charmant geweest. Hij leek ontzettend aardig en ze hadden veel gedeelde interesses. Ze was erg nieuwsgierig naar hem geworden en de foto op zijn profiel sprak haar meteen aan. Ondertussen had ze al het idee dat ze hem best goed kende. Een vreemd idee was het wel.

Internetdating. Naomi had nooit verwacht dat ze eraan zou beginnen. Altijd had ze datingsites gemeden. Waarom ze een paar weken terug wel op zoek was gegaan naar een datingsite, begreep ze nog steeds niet helemaal. Misschien probeerde ze de leegte op te vullen die ze al een tijdje voelde. Ze was nu al zeker vier jaar single en dat begon toch vervelend te worden. Of misschien was het een soort nieuwsgierigheid geweest. Toen ze zich inschreef bij de datingsite had ze echter nooit verwacht dat ze ook werkelijk iemand zou tegenkomen met wie ze zou afspreken.

Naomi keek om zich heen. Er liepen jongeren lachend met elkaar te praten en iets verderop zag ze een man met een lange baard en een hond. Er klonk een omroepbericht, een trein had vertraging. Gelukkig kwam Sander niet met de trein, want hij woonde in dezelfde stad als zij. Ze keek om zich heen en werd steeds nerveuzer.

Wat als hij tegenviel? Of wat als hij niet kwam opdagen? Of misschien zag hij er heel anders uit dan op de foto. En misschien vond zij hem wel leuk, maar hij haar helemaal niet. Had ze niet teveel haar best gedaan met haar kleding en make-up? Die ochtend had ze zeker een uur voor de spiegel gestaan.

Ze zag een man de hal inkomen. Was dat Sander? Hij leek op de man van de foto. Hij keek zoekend om zich heen en toen hij haar zag staan glimlachte hij. Ja, dat was hij! Hij zag er in ieder geval goed uit: donker haar, een normale bouw maar wel een klein bierbuikje. Als hij glimlachte verschenen er kuiltjes in zijn wangen.

Hij liep naar haar toe. "Jij bent vast Naomi," zei hij. Zijn stem klonk anders dan ze had verwacht, minder zwaar.

Ze knikte en stak haar hand uit. “En jij Sander.”

Hij schudde haar hand en glimlachte opnieuw. “Zullen we maar een leuk restaurant uitzoeken?”

Ze hadden afgesproken samen ergens te gaan eten. Een echte keuze hadden ze nog niet gemaakt, ze zouden in de stad wel kijken waar ze heengingen. “Dat lijkt me een goed idee,” stemde ze in.

Ze verlieten samen het station. Ondertussen vroeg Naomi naar zijn werk. Ze wist dat hij in de ploegendienst werkte en deze ochtend ook had moeten werken. Het was gek: de basisvragen hoefde ze niet meer te stellen. Ze wist al wat zijn hobby's waren, wat hij deed en hoe hij momenteel in het leven stond. Het was daardoor alleen maar vreemder om hem nu in het echt te zien.

Hij vroeg ook naar haar werk. Ze werkte op een klein kantoor en hield daar de administratie bij. Ze was er een paar jaar geleden terechtgekomen en zat er nog steeds met veel plezier. Een paar maanden terug had ze eindelijk een contract gekregen voor onbepaalde tijd.

Ze kozen een Italiaans restaurant uit. Het was niet te duur en geschikt voor een gezellig diner. Ze kregen een plekje aan het raam en bestelden wat te drinken.

“Was je eigenlijk al lang lid van de datingsite?” vroeg Sander.

“Nee, niet echt,” antwoordde Naomi. “Ik denk dat ik net een paar dagen lid was en toen kwam ik met jou in contact.”

“En dit is je eerste date?”

“Inderdaad.”

“Ik voel me vereerd.”

“En jij?” informeerde ze.

“Ik ben al best lang lid op de website, maar tot nu toe geen geluk gehad.”

Hoe moest ze dat opvatten? Was hij te kritisch of had hij nog geen leuke vrouw ontmoet?

De ober kwam het drinken brengen en nam de bestelling op. Naomi ging voor de pasta met vier kazen en Sander koos de lasagne met spinazie.

Het tweetal praatte een tijdje over koetjes en kalfjes. Het verbaasde Naomi hoe vertrouwd het voelde. Alsof ze elkaar al jaren kenden. Alles waar ze zich zorgen om had gemaakt, bleek nergens voor nodig te zijn. Het was gezellig. Ze moest om hem lachen en ze begon hem steeds leuker te vinden. Ze kon alleen maar hopen dat hij dezelfde ervaring had.

Het eten werd gebracht en het zag er heel erg goed uit en de geur van de kaas kwam haar tegemoet. “Ik ben nooit in dit restaurant geweest,” zei Naomi.

“Ik wel, ik kom hier graag.”

“Ik begrijp waarom. Eet smakelijk!” Ze nam een hap van het eten.

Tijdens het eten kwam Naomi erachter dat ze nog meer gemeen hadden dan ze dacht. Net als zij hield hij van het leven en ging hij graag op reis of een avond stappen. Ook waren ze allebei grote liefhebbers van muziek uit de jaren tachtig.

Ze bestelden ook een nagerecht, maar het etentje was snel voorbij. Veel sneller dan Naomi had gewild. Dat was een goed teken, maar het was natuurlijk de vraag of hij het net zo leuk had gevonden. Sander betaalde het eten, dat vond ze lief van hem. Het had iets ouderwets en dat kon ze waarderen.

Ze gingen terug naar het station. Dat hadden ze van tevoren al afgesproken, omdat hij de dag erna weer vroeg op moest voor zijn werk. Sowiezo leek het hen allebei beter om een eerste date niet al te lang te maken. Zo hoefden ze zich niet ongemakkelijk te voelen als er toch geen klik bleek te zijn en konden ze de avond even op zich laten inwerken.

“Ik vond het heel erg leuk,” zei Sander.

Naomi glimlachte. Een bevestiging die ze graag hoorde. “Ik ook,” zei ze. “Ik heb me heel erg vermaakt.”

“Je bent leuker dan op je foto,” zei hij nu. “Zie ik je binnenkort weer?”

“Wat mij betreft wel.”

“Wat mij betreft ook,” zei hij.

Ze glunderde. Ze liep met hem mee naar de parkeerplaats. Hij was met de auto gekomen, zij met de fiets. Ze zwaaide hem uit toen hij wegreed en haalde toen diep adem. Het voelde nu al erg goed en ze wist dat er nog een vervolg zou komen. Na al die jaren alleen te zijn was dit een heel vreemd - maar tegelijkertijd ook leuk - gevoel.

Naomi pakte haar fiets en ging op weg naar huis. Onderweg kon ze de avond nog eens goed overdenken. Wat zou de toekomst allemaal brengen? Zouden er nog veel dates volgen en misschien zelfs nog meer? Ze moest niet te hard van stapel lopen, wist ze.

Even dacht ze aan haar moeder. Haar moeder had haar altijd gesteund en gunde haar een leuke vriend. Toch was ze nooit opdringerig geweest. Zou ze een vriend die tien jaar ouder was accepteren? En dan ook nog eentje die ze via het internet had leren kennen?

Naomi had nooit durven dromen dat een internetdate zo goed kon uitpakken. Misschien was de datingsite zelfs iets voor haar moeder. Er zaten genoeg leuke mannen op de website en haar moeder was al jaren alleen. Sinds de dood van Naomi's vader had haar moeder geen enkele relatie gehad. En ze wist dat haar moeder er behoefte aan had, al zou ze dat nooit hardop zeggen. Naomi kon haar de

website misschien eens laten zien. Dat betekende niet dat haar moeder ook maar iets verplicht was.

Het duurde niet lang voor Naomi thuis was. Ze deed haar schoenen uit en plofte op de bank. Vanavond zou ze het niet laat maken, wist ze. Ze had aardig wat nieuwe indrukken opgedaan en daar was ze best moe van geworden.

Ze had een sms'je ontvangen, zag ze. Het was van Sander:

Het is lang geleden geweest dat ik zo'n leuke avond heb gehad. Dank je.

Ze smolt bij het lezen van het berichtje. Dit zou wel eens het begin kunnen zijn van een nieuwe toekomst.

Een tweede sms'je kwam binnen. Weer van Sander? Toen ze het opende, zag ze dat het een berichtje van haar beste vriendin Rachel was.

En hoe was het?

Naomi glimlachte en stuurde terug:

Het was geweldig. Ik ben geloof ik verliefd!

Het antwoord van Rachel liet niet lang op zich wachten:

Het is je gegund.

Wat fijn, dat er zo met haar werd meegeleefd. Rachel was niet van de vaste relaties. Ze had vaak een vriendje voor een paar weken en ging dan weer door naar de volgende. Naomi zou niet zo kunnen leven, maar ze wist ook dat Rachel niet anders wilde. Ze was een echte flirt en hield het nooit zo lang vol bij iemand. Juist die verschillen zorgden ervoor dat de twee vriendinnen het zo goed met elkaar konden vinden. Ze kenden elkaar al jaren en konden elkaar daarom ook goed aanvoelen. Naomi vond het maar wat leuk dat Rachel even aan haar date had gedacht en oprecht interesse toonde.

2

Als er iemand was waarvan Naomi geen telefoontje had verwacht, dan was het wel haar zusje Kelly. Sinds de dood van hun vader had Kelly weinig meer van zich laten horen. Naomi wist hoe zwaar hun moeder het daarmee had.

Kelly woonde al een tijdje samen, maar ze had haar familie nooit gevraagd om eens langs te komen. Wanneer Naomi het contact op gang wilde brengen, werd de boot afgehouden. De vriend van Kelly had ze maar een paar keer gezien.

Naomi verbaasde zich dus behoorlijk toen Kelly haar benaderde. Ze had hulp nodig, of Naomi alsjeblieft langs wilde komen? En dus zat Naomi op de fiets, op weg naar haar zus. Ze maakte zich zorgen. Wat was er aan de hand?

Ze had het huis snel gevonden, want ze kende de wijk wel een beetje. Ze drukte op de bel en Kelly deed snel open. Naomi haalde even diep adem toen ze haar zus zag. Kelly zag er moe uit. Er zaten dikke wallen onder haar ogen en haar gezicht had maar weinig kleur.

“Ik ben blij dat je er bent,” zei ze. “Kom binnen.”

Naomi vroeg zich af hoe lang ze elkaar al niet meer hadden gezien. Een half jaar, misschien langer? Ze hadden af en toe contact gehad via de mail, maar ook dat stelde weinig voor.

“Wat is er aan de hand?” vroeg Naomi. Ze ging op de bank zitten en keek om zich heen. De inrichting van het huis paste precies bij haar zus. Lichte pasteltinten en veel wit. Aan de muur hing een foto van Kelly met haar vriend. Hoe heette hij ook alweer? Naomi wist het niet eens meer en daar schaamde ze zich best wel voor.

“Wil je thee?” vroeg Kelly.

“Dat is goed.” Naomi merkte dat haar zus het gesprek probeerde te ontwijken. Zo ging het vroeger al. Wanneer Kelly een slecht cijfer had gekregen op school, draaide ze het gesprek altijd zo, dat het over iets heel anders ging. Dat er iets aan de hand was, was overduidelijk. Naomi vroeg zich af wat precies. Haar zus zou echt niet zomaar bellen. Kelly liep richting de keuken en Naomi besloot achter haar aan te gaan. Ontwijken, daar had ze geen zin in. Ze konden best praten terwijl het water stond te koken.

“Waarom belde je me?” vroeg Naomi in de keuken.

Kelly keek even geschrokken op, alsof ze niet had gemerkt dat Naomi haar had gevolgd.

“Ik wilde gezellig thee drinken,” mompelde ze. “We hebben elkaar al veel te lang niet meer gezien.”

Naomi schudde haar hoofd. “Je vroeg of ik je wilde helpen. Waarmee?”

“Het was vals alarm. Het gaat allemaal wel weer.”

Kelly vulde de waterkoker met water en pakte alvast twee theeglazen. Naomi zag dat elke beweging haar moeite kostte. “Wat is er?” vroeg ze met doordringende stem. “Niets.”

“Je ziet er niet uit alsof er niks aan de hand is.” Naomi wist dat ze het op deze manier moest doen, omdat er anders geen woord uit zou komen. De band met haar zus was helemaal niet meer zo goed, maar ze kende haar nog goed genoeg om te weten hoe ze in elkaar stak.

“Goed,” gaf haar zus eindelijk toe. “Maar je moet ma niets vertellen, oké?”

Naomi beloofde het. Ze deelde vrijwel alles met haar moeder, maar ze zou zwijgen. Als het echt iets belangrijks was, kon Kelly het trouwens beter zelf vertellen.

Het water kookte en Kelly schonk het in de theeglazen. Daarna pakte ze een theedoos. “Laten we maar naar de woonkamer gaan,” stelde ze voor.

Naomi pakte beide theeglazen en zette deze op de salontafel. Ze koos voor de citroenthee en keek daarna haar zus opnieuw aan.

“En?” vroeg ze.

“Rob en ik hebben de laatste tijd enorme ruzie,” antwoordde haar zus. “Zo erg, dat de burens klagen.”

Rob, zo heette hij ja. Nu wist Naomi het weer. “Waar hebben jullie dan ruzie over?”

“Over de kleinste en stomste dingen. Het slaat helemaal nergens op.”

“Zoals wat?”

Kelly zuchtte diep. “Gister hebben we bijvoorbeeld knallende ruzie gehad, omdat ik vergeten was om melk te kopen in de supermarkt.”

Naomi fronste haar voorhoofd. “Zo erg is dat toch niet?” zei ze.

“Nee, dat is het probleem dus,” zei Kelly. “We maken om de stomste dingen ruzie.”

“Gaat het altijd over iets wat jij in zijn ogen verkeerd doet?” wilde Naomi weten.

“Nee, ik kan ook heel kwaad worden op hem. Wanneer hij bijvoorbeeld zonder te overleggen de televisie op het sportkanaal zet. De ruzies lopen uit de hand, we schelden elkaar uit en slaan met de deuren.”

Het was een tijdje stil. Naomi wist niet goed hoe ze moest reageren. Ze kon niet zomaar een oplossing geven natuurlijk, want ze kende de hele situatie niet. Misschien pasten Kelly en Rob toch niet zo goed bij elkaar als ze dachten? Al wist ze dat ze dat beter niet meteen kon zeggen. Dat zou haar zus niet waarderen.

“Ik wil je nog iets laten zien,” zei Kelly. “Kom maar mee.”

Naomi liep achter haar zus aan, de trap op. Ze liepen één van de slaapkamers binnen. Op de grond lag een matras. Er stond een klein kastje naast met een lamp en op de stoel lagen wat spulletjes. “Hier slaapt Rob de laatste weken,” legde Kelly uit. “Niet bij mij, maar hier. Zo hoort dat toch niet als je net samenwoont?”

“Slaapt hij hier vanwege de ruzies?”

Kelly knikte. “En dat is misschien maar goed ook, want anders krijgen we nog ruzie over de deken. Ik denk trouwens dat ik ook niet echt goed kan slapen wanneer hij naast me ligt.”

“Volgens mij slaap je nu ook al niet goed,” zei Naomi. “Je ziet er moe uit.”

Kelly sloeg haar ogen neer. “Dat klopt,” zei ze. “Ik ben zo bang dat ik hem kwijtraak. Ik houd van hem, maar op deze manier werkt het natuurlijk niet.”

“Denk je dat er nog wel een toekomst in zit?”

“Ik weet het niet. Ik hoop het.” De angst in haar stem was goed te horen.

“Laten we onze thee drinken,” stelde Naomi voor. Ze voelde zich ongemakkelijk op de logeerkamer. Alsof ze hier eigenlijk niet hoorde te zijn.

Ze liepen de trap weer af en Naomi ging zitten. “Wat wil je dat ik doe?”

“Ik weet niet wat ik moet beginnen. Ik wil minder ruzie maken met hem, maar toch gebeurt het telkens. Zou jij kunnen helpen?”

“Hoe dan?”

“Zou je eens met hem willen praten?”

Die vraag kwam erg onverwacht. Naomi wist ook niet of ze daar wel zin in had. Ze kende Rob helemaal niet. Misschien vond hij haar wel een bemoeial wanneer ze inderdaad naar hem toe zou gaan en een gesprek aanging. “Ik weet het niet,” aarzelde ze.

“Je staat een beetje buiten ons,” zei Kelly. “Ik heb mijn beste vriendin ook al gevraagd om hulp, maar dan zal Rob het helemaal verkeerd opvatten.”

“Weet hij al dat je me om hulp hebt gevraagd?” vroeg Naomi.

Kelly haalde haar schouders op. “Ik geloof het niet.”

“Misschien moet je dat eerst eens met hem bespreken,” zei Naomi. Ze zat er niet op te wachten dat Rob kwaad op haar zou worden. Ze kende hem amper, dus ze had geen idee hoe hij zou reageren als ze opeens voor zijn neus stond.

“Als ik dat doe, dan wordt hij toch boos.”

“En op mij niet?” vroeg Naomi. “Misschien is hij zelfs kwader als je dit achter zijn rug om regelt.”

Kelly beet op haar lip. “Maar wat moet ik dan?” vroeg ze.

“Praat met hem,” stelde Naomi voor. “Probeer niet te schreeuwen, word niet

boos, maar leg uit hoe jij je hierbij voelt. En let vooral goed op hoe je het zegt.”

“Hoe ik het zeg?”

“Maak bijvoorbeeld geen verwijten,” legde Naomi uit. “Zeg dus niet wat hij allemaal verkeerd doet, maar vertel het vanuit jezelf. Waarom jij het vervelend vindt wat hij doet en wat je voelt. Doe je dat niet, dan voelt hij zich zeker aangevallen. En luister ook naar de dingen die hij te zeggen heeft.”

“Ik weet niet of dat zin heeft,” zei Kelly.

“Probeer het.”

“En als het niet lukt?”

Naomi nam een slok van haar thee. “Dan wil ik best kijken of ik jullie kan helpen,” beloofde ze.

“Dat is heel lief van je,” zei Kelly.

“Ik weet alleen niet of ik echt een oplossing kan bieden,” waarschuwde Naomi. “Ik kan helaas geen wonderen verrichten.”

“Ik vind het al lief dat je het wilt proberen,” zei Kelly.

“Maar eerst moet je zelf met hem praten.”

“Ik zal het proberen.”

Naomi knikte tevreden, al wist ze nog niet goed wat ze nu had beloofd. Was dit wel verstandig geweest? De band tussen de twee zussen was al niet goed. Hoe zou dat gaan als Naomi niet kon helpen? Als het niet klikte tussen Rob en Kelly, dan zou zij weinig verschil kunnen maken. Misschien zouden Naomi en Kelly elkaar dan nog minder vaak kunnen zien.

“Oh en Kel?”

“Ja?”

“Ma mist je. Ze wil je echt wat vaker zien, maar je reageert nergens op.”

“Ik weet het.”

“Ze heeft het gevoel alsof ze niet alleen pa, maar ook jou is kwijtgeraakt.”

Kelly beet op haar lip. “Ik zal kijken wat ik kan doen,” zei ze. “Je vertelt haar toch niks hè?”

“Ook niet dat ik hier ben geweest?”

“Liever niet, ik wil niet dat ze zich zorgen maakt.”

“Dat doet ze al.”

“Hoeft niet,” zei Kelly. “Wil je nog een kopje thee?”

Naomi zuchtte. Haar zus wilde er duidelijk niet over praten en dat zat haar niet lekker. En nu had ze ook nog eens beloofd dat ze haar moeder niks zou zeggen. Ze zou zich aan die belofte houden, maar leuk was anders. Naomi loog liever niet tegen haar moeder en nu werd ze toch enigszins gedwongen om dat wel te doen.

3

Een paar dagen terug had Sander haar een sms verstuurd:

‘Wanneer zie ik je weer?’

De afspraak was snel gemaakt en vanavond ging ze met hem naar de bioscoop. Er draaide een thriller. Het was misschien niet de meest romantische film, maar ze wilden hem allebei graag zien. Naomi hield trouwens toch niet echt van romantische films en ze wilde het Sander ook niet aandoen.

Voordat de film begon, dronken ze iets in het café dat bij de bioscoop hoorde. Het was er niet echt sfeervol. Er hingen filmposters aan de muur en er was geen muziek te horen. Ook waren er wat videoschermen waarop de laatste films werden getoond. Ze dronken een kopje koffie.

“Ik vond het leuk dat je me nog een keer wilde zien,” zei Sander. “Ik vond onze vorige afspraak erg geslaagd.”

“Dat vond ik ook,” zei Naomi.

“Had je dat van tevoren verwacht?”

Ze zweeg even en hij keek haar vragend aan. “Ik weet niet goed wat ik had verwacht.”

“Ik begrijp het wel,” zei hij. “Mijn eerste date via het internet was net zo.”

“Hoe vaak heb je al dates gehad?” Het was eigenlijk wel een erg ongeleefde vraag. Net zo’n vraag als ‘hoeveel vriendinnen heb je gehad?’ Voor een tweede afspraakje vond ze dat niet erg gepast.

Sander leek de vraag gelukkig niet vervelend te vinden. “Niet zo heel veel. Slechts twee vrouwen voordat ik jou leerde kennen, maar ik voelde geen klik.”

“Waarom niet?”

“Ik ben een levensgenieter,” zei hij. “Niet alle vrouwen kunnen dat waarderen. Ik houd ervan om te genieten, bijvoorbeeld met een lekker wijntje op de bank en een leuke film, of een mooie reis naar het buitenland.”

“Als je een heel andere kijk op het leven hebt, dan kan ik me voorstellen dat er geen klik is.”

“Precies.”

Naomi had ook wel eens een date gehad met iemand met wie het niet klikte. Ze kon zich de jongen nog herinneren aan wie Rachel haar had willen koppelen. Ze hadden ergens wat gedronken en hij praatte alleen maar over stripboeken. Zelfs

nadat ze een paar keer had gezegd het onderwerp niet interessant te vinden, bleef hij erover doorgaan. Het was rampzalig en na drie glazen besloot ze een einde te maken aan de afspraak.

Sander keek op zijn horloge. “Laten we maar naar de zaal gaan,” zei hij. “De film begint zo.”

Ze liepen het café uit en volgden de bordjes naar de zaal waar ze moesten zijn. Er waren tien zalen in de bioscoop. Naomi was nog niet heel vaak in deze bioscoop geweest en verwonderde zich keer op keer weer hoe groot het er was. Het was er ook behoorlijk druk met mensen van uiteenlopende leeftijden. Ouders namen hun kinderen mee naar kinderfilms en jongeren hadden het over de laatste horrorfilm. Ze zag ook een paar meiden kijken naar een filmposter met het hoofd van Johnny Depp erop.

“Wacht even,” zei Sander opeens. “Kom, we gaan hierin.” Hij ging snel richting de balie, waar drinken en popcorn gekocht kon worden. Hij leek haast ergens van te zijn geschrokken.

“Wat is er?”

“Wil je geen popcorn?” vroeg hij. “Dat hoort er wel een beetje bij wanneer je naar de film gaat.”

“Het lijkt net alsof je ergens voor vlucht,” zei ze.

Hij haalde diep adem. “Sorry,” antwoordde hij. “Je hebt helemaal gelijk. Ik zag mijn ex en schrok ervan. We zijn niet echt goed uit elkaar gegaan en wil haar liever niet zien.”

“Waarom wil je haar niet zien?” vroeg Naomi. “Je hoeft toch niks tegen haar te zeggen?”

“Daar heb je gelijk in,” beaamde hij. “Maar ze bemoeit zich overal mee. Ik heb daar geen zin in nu. En trouwens, die popcorn was ik sowieso al van plan om te halen. Zoete of zoute?”

“Doe maar zoete.” Naomi kon zich best voorstellen dat hij liever geen confrontaties met zijn ex wilde aangaan in de bioscoop. Zeker niet als de vrouw met wie hij een date had, erbij was.

Sander bestelde de popcorn. Naomi wilde betalen, maar hij hield haar tegen. “Dat doe ik,” zei hij.

Ze voelde zich gevleid, net zoals ze zich had gevoeld toen ze naar het restaurant waren gegaan.

“Wil je ook wat te drinken?”

“Lekker, cola graag.”

Hij gaf haar de beker drinken en ze liepen naar de zaal. Het was niet erg druk,

maar dat vond Naomi wel prettig. Ze hield niet zo van overvolle bioscoopzalen. Ze gingen zitten en hij sloeg meteen zijn arm om haar heen. “Of vind je dat vervelend?”

Ze schudde haar hoofd. Het was zelfs wel prettig. Ze kon zijn aftershave ruiken. Lekker!

Het duurde niet lang tot de lichten doofden en de eerste filmtrailer in beeld kwam. Naomi nestelde zich tegen Sander aan. Zo kon ze de hele avond wel blijven zitten.

De film was erg goed. Naomi vond het vooral erg leuk dat Sander overeind schoot bij een schrikmoment. Zelf had ze het al zien aankomen en daardoor was het des te komischer. Nu zaten ze opnieuw in het café en hadden het over de film en de verrassende ontknoping.

Toen hij zijn drankje half ophad keek hij opeens geschrokken op.

“We kunnen beter gaan,” zei hij.

“Je ex?”

“Inderdaad.”

Ze zuchtte diep. Dit vond ze wel jammer. Waarom moest zijn ex hier dan ook rondlopen? Het voelde hierdoor minder ontspannen aan. Ze stond op en liep met hem mee.

“Ik gedraag me geloof ik niet netjes,” zei hij toen ze buiten liepen. “Het is een lastige situatie. Als ik had geweten dat ze hier was, had ik ergens anders met je afgesproken.”

“Maak je geen zorgen,” zei ze. “Ik snap best dat het vervelend voor je is. Ik heb alsnog een heel leuke avond gehad.”

“Dat vind ik fijn om te horen,” zei hij. Hij wreef in zijn nek, leek een beetje nerveus. Schattig. “Komt er weer een date?”

“Ik kijk er nu al naar uit.” Ze knipoogde. Een trucje dat ze van Rachel had geleerd.

“Ik ook,” zei hij. “Ik vind het al erg jammer dat de avond nu al voorbij is. De film had van mij wel een paar uur langer mogen duren. Mag ik je een afscheidsknuffel geven?”

“Graag.”

Sander sloeg zijn armen om haar heen en drukte haar tegen zich aan. Haar wangen gloeiden. Hij keek haar in de ogen aan en zoende haar daarna. Ze beantwoordde zijn zoen.

“Ik vind je meer dan leuk,” zei hij daarna. “En ik wil je vaker zien, veel vaker.”

Ze bloosde en kon geen woord uitbrengen.

“Lief,” vond hij. “Je bent een beetje verlegen. Daar houd ik wel van.”

Hij moest eens weten. Ze was een echte zenuwpees. Iemand die altijd eerst de kat uit de boom keek. Ze was meestal veel te onzeker en ze wist dat ze daar ook aan

moest werken. Rachel zei dat ook heel vaak tegen haar, maar het was natuurlijk makkelijker gezegd dan gedaan.

“Durf je het aan met me?” vroeg Sander nu. “Ik zou graag een volgende stap willen maken.”

Haar hart maakte een sprongetje. Dit was waar ze op had gehoopt en het was heerlijk de woorden uitgesproken te horen. “Natuurlijk durf ik dat, heel graag zelfs,” zei ze.

“Je hebt geen idee hoe gelukkig je me hiermee maakt,” zei hij. Hij sloeg opnieuw zijn armen om haar heen.

Ze wilde hier blijven staan, bij hem. Zo dichtbij dat ze zijn aftershave kon ruiken.

“Ik moet naar huis,” fluisterde hij.

“Ik wil niet dat je gaat.”

“Ik wil ook niet weg,” zei hij. “Maar ik moet morgen op tijd opstaan.”

Ze zuchtte. “Jammer,” zei ze.

Ze zoenden elkaar opnieuw. Het was een zoen vol passie. Naomi wist dat ze hem niet meer kwijt wilde raken. Hij paste zo goed bij haar. Zo iemand moest ze niet laten gaan. Wat had ze een geluk en wat voelde ze zich geweldig na deze avond. Niks of niemand kon dat meer kapot maken.

“Wil je een kopje thee?” vroeg Roos, Naomi’s moeder.

Naomi knikte. “Lekker,” zei ze.

Roos liep de keuken in en Naomi maakte het zichzelf gemakkelijk. Ze kwam graag bij haar moeder. Ze vond het moeilijk om niet te vertellen over haar bezoekje aan haar zus, maar omdat ze het had beloofd, hield ze toch haar mond.

Haar moeder kwam weer terug met twee koppen thee en de koekjestrommel. “Hoe gaat het met je?” vroeg ze.

“Heel goed,” antwoordde Naomi naar waarheid. Ze was nu een paar weken verder en nog steeds dolgelukkig met Sander. Ze leerde hem steeds beter kennen. Gister had hij haar een sms gestuurd: ‘Ik verwijder mijn profiel van de datingsite, want mijn lidmaatschap is niet meer nodig.’

“Dat klinkt veelbelovend,” zei haar moeder. “Waarom gaat het zo goed?”

“Ik heb een vriend.”

Roos glunderde meteen. “Hoe heet hij?” vroeg ze.

“Sander.” Naomi twijfelde of ze zijn leeftijd moest noemen. Ze besloot het niet te doen, want ze wist niet hoe haar moeder zou reageren. Een leeftijdsverschil hoefde niet erg te zijn, maar niet iedereen dacht er zo over.

“Hoe heb je hem leren kennen?”

Ze aarzelde. Kon ze wel zeggen dat ze hem via het internet had leren kennen? Dat leek misschien een groter taboe dan een leeftijdsverschil.

“Is het zo erg?” vroeg Roos, die haar twijfel aanvoelde.

“Nou ja, ik vind het niet erg,” zei Naomi. “Ik weet alleen niet hoe jij erover denkt.”

“Zeg het maar.”

“We hebben elkaar via een datingsite leren kennen,” antwoordde ze. Ze zweeg even en keek haar moeder afwachtend aan.

“Wat modern.”

“Vind je het niet erg?”

“Natuurlijk niet!” haar moeder grijnsde breed. “Het maakt toch niet uit hoe je hem kent? Zolang het maar een degelijke man is en zolang jij gelukkig bent.”

“Hij is geweldig.”

“Ik ben blij voor je,” zei haar moeder. “Het is lang geleden dat je een leuke man hebt leren kennen.”

Naomi knikte en dacht even aan haar laatste ex. Het gevoel was weg, bij hen

allebei, en ze besloten om ermee op te houden. Ze had lang pijn gehad omdat ze hem toch miste, maar was daar nu toch al een tijd overheen. Het was beter zo, dat wist ze zelf ook. De irritaties hadden anders de overhand genomen en dat was nooit goed.

“En jij?” vroeg Naomi nu. “Je bent ook al heel lang alleen.”

“Ik zal ook altijd alleen blijven.”

Ze slikte. Dat klonk wel heel hard. “Hoezo?” vroeg ze.

“Ik ben veel te oud,” zei Roos.

“Vijftig is niet oud.”

“Wel te oud voor een man.”

“Onzin!” Het deed haar pijn om te zien hoe haar moeder erover dacht, alsof ze zich al helemaal had afgeschreven.

“Ik houd van je vader.”

“Dat is toch logisch?” vroeg Naomi. “Je zult ook altijd van hem blijven houden. Maar pap zou het ook leuk vinden als je verder ging en weer iemand in je leven toeliet.”

Roos zweeg een tijdje, alsof ze diep in gedachten was verzonken. Naomi nam een slok van haar thee en wachtte rustig een antwoord af.

“Ik ben echt te oud, lieverd.”

“Er zijn genoeg mannen van jouw leeftijd die alleen zijn,” zei Naomi.

“Alleen maar engerds.”

“Natuurlijk niet.” Naomi zuchtte diep. Ze hadden dit gesprek wel eens vaker gehad. Ze begreep haar moeder wel, maar aan de andere kant vond ze het ook heel erg zonde. Haar moeder mocht toch zeker ook gelukkig zijn? Naomi snapte best dat het op een latere leeftijd alleen maar moeilijker werd. Roos zat steeds meer in een isolement. Ze werkte, maar kwam verder nergens. Geen sportclub, geen hobbyvereniging. Ze kon nergens iemand tegenkomen.

“Ik wil je de site laten zien waar ik Sander heb ontmoet,” besloot Naomi.

“Dat hoeft niet.”

“Het kan toch geen kwaad om eens te kijken?”

Haar moeder haalde haar schouders op, maar gaf toen toch toe. Naomi liep naar de computer en zette deze aan. Haar moeder had haar internetverbinding vooral voor de puzzels die ze online speelde. Ook had ze soms wat contact per e-mail met Kelly.

Naomi opende de website en liet haar moeder de pagina zien. “Om de profielen van anderen te bekijken, moet je zelf een profiel hebben.”

“Dat wil ik niet, dan ziet iedereen mijn gezicht.”

“Het kan zonder foto. Die kun je later toevoegen, als je dat zou willen.”

Naomi maakte een profiel van haar moeder en liet de verschillende mogelijkheden

zien. “Kijk, je kunt zelfs zoeken op woonplaats en leeftijd.” Een hele rits mannen die in de buurt woonden verscheen op het scherm. Ze hadden allemaal dezelfde leeftijd als Roos. Naomi liet de foto’s en de introductietekst zien.

“Wat vind je van hem?” Hij heette Arnoud en op de foto’s zag hij eruit als een gezellige man.

“Ik weet het niet,” zuchtte Roos. “Het voelt alsof ik aan een vleeskeuring doe.”

Naomi moest lachen. Zo had zij het eerst ook gevoeld. Het was wel apart: kijken naar een foto, wegklikken als hij niet leuk genoeg was en als hij wel leuk was de profieltekst lezen om te beoordelen of hij wel bij haar paste. Ze vond het ook helemaal niks en had het zelfs een beetje opgegeven. Tot ze opeens een e-mail kreeg dat ze een reactie had gekregen van Sander.

“Dit is veel te modern voor mij,” zei Roos. “Ik vind het geweldig dat je zo een man hebt gevonden, maar het past niet bij me.”

“Ik begrijp het,” zei Naomi.

“Vind je het niet erg?”

“Natuurlijk niet.” Ze glimlachte. “Ik wilde je alleen laten zien wat er mogelijk was.”

“Ik vind het lief van je dat je je zorgen om me maakt,” zei Roos.

“Maar het is niet nodig. Ik red me wel.”

“Dat weet ik.”

“Wil je nog een kopje thee?”

Naomi keek naar haar kopje. “Ik heb het eerste nog niet op,” zei ze.

“Schiet dan eens op.”

Ze lachten allebei. Het was altijd fijn om weer bij haar moeder te kunnen zijn.

“Wanneer ga ik Sander ontmoeten?”

Naomi haalde haar schouders op. “We moeten elkaar eerst nog wat beter leren kennen,” zei ze. Ze wilde nog zoveel gesprekken met hem voeren en zoveel tijd met hem doorbrengen.

“Dat begrijp ik, maar ik ben wel nieuwsgierig naar hem.”

Naomi dacht aan de datingsite. Het was jammer dat Sander zijn profiel al had verwijderd, want anders had ze alvast een foto kunnen laten zien. Dat kwam dan wel een andere keer. Sowieso wist haar moeder nog niks van het leeftijdsverschil. Alles op zijn tijd, toch?

Ze bleef nog een tijdje bij haar moeder, maar ging daarna toch echt naar huis. Ze wist dat haar moeder graag had dat ze die avond bleef eten. Naomi had echter al vlees uit de diepvries gehaald en dat kon ze niet te lang laten liggen. Een andere keer, beloofde ze.

“Met Sander?” vroeg Roos nog.

“We zien wel.”

Naomi ging terug naar huis. Ze vond het fijn dat haar moeder zo nieuwsgierig naar Sander was. Binnenkort zouden ze elkaar ontmoeten, maar nu wilde ze nog even van hem alleen genieten en hem graag nog wat beter leren kennen. Hun relatie was nu nog zo pril. Ze wilde Sander ook weer niet een ongemakkelijk gevoel bezorgen door nu al te vragen om naar haar moeder te gaan. Dat kwam vanzelf wel, wanneer de tijd rijp was. Het was fijn dat haar moeder het begreep. Naomi voelde zich ineens licht en vrolijk. Zelfs de regenbui die ze over zich heen kreeg, maakte haar niets uit.